



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pastorale Missionariorvm

Verjuys, Jean-Baptiste

Antverpiæ, 1682

3. Qualis infirmitas requiratur ut validè conferatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41565

Domino ; ac proinde ab ipso determinata forma & materia ; sed non potest Ecclesia mutare formam à Christo Domino institutam , ergo non est licita tanta variatio. Resp. Sicut de aliis Sacramentorum formis dici debet , quod Christus Dominus instituerit formam quoad significationem suam, non autem quoad ipsa verba determinatè , alioquin non possent formæ in diverso idiomate proferri , dum ergo salvatur sensus & significatio æquivalens non censetur mutari forma à Christo instituta. Sicut etiam validè baptizaret qui loco *baptizo* , diceret *abluo* quia idem omnino significat. Et idem est de aliis formis.

ARTICULUS III.

Qualis infirmitas requiratur ut validè conferatur ?

Supponimus tanquam indubitatum quod solis infirmis possit conferri , uti satis colligitur ex verbis Jacobi Apostoli cap. 5. *Infirmitur quis in vobis*. Unde nihil efficiet , qui hoc Sacramentum conferre velit homini sano, tametsi constituto in periculo mortis, v.g. qui ducendus est ad extremum supplicium, aut conficturus in prælio, aut in naufragio, aut si mulier sit vicina partui : licet enim tales sint in mortis

DE EXTREMA UNCT. 401

mortis periculo, quia tamen non infirmantur, non sunt capaces hujus Sacramenti. Et hæc est Communis sententia Doctorum, & sensus Ecclesiæ.

Uterius inquiritur, quanta debeat esse hæc infirmitas? Quod dubium præcipuè locum habet in missione, in quibus locis aliquando erit occasio accipiendi hoc Sacramentum in levi infirmitate, quæ fortè non erit, si expectari debeat donec infirmitas ingravescat. Aliquando de hoc consultus fui, eò quòd aliquis Missionarius, passim hoc Sacramentum conferret antequam morbus periculosus esset ad mortem. Sed per notabilem abusum.

Sicut igitur requiritur infirmitas, ita etiam gravis infirmitas periculosa ad mortem. Quod patet ex Conc. Flor. ubi dicitur: *Hoc Sacramentum nisi infirmo de cujus morte timetur, dari non debet* Et ex Conc. Trid. sess. 14. c. 3. de Extr. Unct. *Declaratur etiam esse hanc Vnctionem infirmis adhibendam, illis verò præsertim, qui tam periculosè decumbunt, ut in exitu vitæ constituti videantur, unde & Sacramentum exeuntium nuncupatur.*

Dices: contrarium videtur colligi ex verbis istis: *Illis præsertim &c.* quod videtur idem esse quod præcipuè. Et inde sequitur quòd aliis infirmis conferri possit, licet præcipuè conferri debeat in exitu vitæ constitutis.

Resp. Quòd hæc particula *præsertim*, non insinuat quod in qualibet infirmitate hoc possit

possit fieri, alioquin Ecclesia ita practicaret, cujus contrarium patet. Sed quodammodo distinguit inter infirmitatem periculosam, quam sufficienter expresserat Conc. Flor. Et aliam infirmitatem extremam, ita ut in exitu vite *constituti videantur*. Et tunc *praesertim* dandum est, & nullatenus negligendum. Et hæc est mens Concilii Tridentini, alioquin Concilio Florent, repugnaret, quod dici non potest.

Sic patet ad rationem dubitandi in Missionibus: nihil enim refert quod expectando fortè non esset occasio Sacramentum hoc accipiendi; quia si aliter invalidè conferretur, illa ratio nihil facit ad casum nostrum. Si enim tunc dari non possit, infirmus (citra suam culpam tamen) hoc tam magno beneficio carebit.

Advigilent igitur bene, & sibi caveant Pastores & Missionarii, ne timentes suum incommodum procul eundi, aut horâ intempestivâ ut pauperes inungant, præveniant antequam infirmitas sit periculosa, & sic invalidè & sacrilegè hoc Sacramentum conferant.

Non est tamen expectandum donec infirmus privatus sit sensibus aut agonizet, sufficit enim quòd morbus lethalis sit; & tunc præstat hoc Sacramentum accipere integro intellectu pro majori fructu qui recipitur per actualem devotionem. Tum etiam pro secundo effectu qui est sanitas corporalis, quæ non nisi miraculosè expectari posset, in ipso transitu ex

hac vita, sive in ipsa agonia. Potest proinde qui peste infectus est, aut qui venenum sumpfit, aut lethaliter vulneratus est (licet adhuc robustus sit) inungi, quia tales periculosè ad mortem infirmantur. Videatur S. Thomas in sup. q. 33. a. 2. ubi de hac quæstione expressè agit.

ARTICULUS IV.

Quibusnam danda sit Extrema unctio?

Non est danda pueris ante usum rationis; nec amentibus qui nunquam usum rationis habuerunt: cum enim hoc Sacramentum habeat rationem spiritualis medicinæ contra reliquias peccatorum, incongruè daretur iis qui peccare non potuerunt. Non enim opus est sanis medicinâ. Amens verò qui aliquando habuit usum rationis & Christianè vixit, potest recipere. Pueri verò tunc demum capaces sunt quando ad usum rationis pervenerunt, ita ut capaces sint peccandi licet tantùm sint octo, novem, vel decem annorum. tamen si nunquam sumpserint S. Euchari-